

Golnaz Hashemzadeh Bonde VAM SER NOSALTRES

Traducció Meritxell Salvany

Editorial

**LES
HORES**

VAM SER NOSALTRES

Golnaz Hashemzadeh Bonde
VAM SER NOSALTRES

Traducció de **Meritxell Salvany**

Editorial **LES HORES**

Títol original en anglès: *Det var vi*
Autor: Golnaz Hashemzadeh Bonde

Aquesta traducció ha rebut una subvenció del Swedish Arts Council,
agraïm la seva col·laboració.

KULTURRÅDET

Primera edició: Març 2018

Copyright © Golnaz Hashemzadeh Bonde 2017
Published by agreement with Ahlander Agency

© de la traducció: Meritxell Salvany
© de la correcció: Maite Puig i Manuel Gómez Poyato
© de l'edició: Editorial Les Hores S.L. 2018

www.editorialleshores.com
hola@editorialleshores.com

Disseny de col·lecció i coberta: Natural www.designisnatural.com
© de les fotos de la coberta: iStockPhotos

Maquetació: Dan Monells www.room.cat
Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B-3325-2018
ISBN: 978-84-946775-7-1

Tots els drets reservats.
Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

Per a la Noor Koriander

«La mare em deia: Si veiessis les circumstàncies
com a atenuants, potser series més indulgent.»

Athena Farrokhzad, *Vitsvit*

VAM SER NOSALTRES

TROBO QUE LA MORT NO s'ha mogut mai del meu costat. «Mira que n'ets, de banal!», dirien potser tots els qui ara mateix són a les portes de la mort. Però jo vull creure que soc especial. En això, i en tota la resta. I no és només que ho vulgui creure, sinó que m'ho crec. Seriosament. Ja ho vaig dir quan es va morir en Masood: vam agafar temps enprés-tec. Potser no calia que visquéssim tant. Potser ens hauríem d'haver mort durant la revolució. O durant el terratrèmol. O durant la guerra. Però, d'ençà d'aleshores, he tingut trenta anys més, que són més de la meitat del que ha estat la meua vida. Són molts anys, i n'he d'estar agraïda. Són els anys que té la meua filla. I tant que sí. La vaig poder tenir a ella. Però ella no m'ha pas necessitat tot aquest temps. En realitat, mai ningú no m'ha necessitat gaire temps, a mi.

Ens pensem que, pel fet de ser pares, ens necessiten. Però no és veritat. A més, qui ho diu, que els maldecaps que puc arribar a causar no seran tants com els moments de consol i alleujament que he proporcionat? Això sí que no m'ho crec. No soc pas una d'aquelles persones capaces d'oferir més consol que maldecaps, jo. Potser ho hauria de ser, perquè soc mare i això és el que s'espera de mi: que ofereixi consol i alleujament als altres. Però mai no he estat capaç d'ajudar, alleujar o consolar gaire a ningú.

—A TOT ESTIRAR, MIG ANY —em diu la molt bruixa.

M'ho diu com qui no té altre remei que informar-te d'algun desafortunat incident, desafortunat i empipador. Com quan les mestres de la guarderia m'explicaven que l'Aram s'havia donat un cop. Una llàstima. I una llauna, també. I m'ho diu sense mirar-me, amb els ulls clavats a la pantalla de l'ordinador. Com si la veritat sortís d'allà i només d'allà. O com si, en realitat, el problema el tingués el coi de pantalla. Tot d'una li comencen a regalimar les llàgrimes galtes avall i llavors abaixa la vista cap als genolls. Ara la víctima és ella, doncs. Qui necessita consol és ella.

«Calla! Qui ets, tu, per dir-me que em moriré aviat i plorar com una bleada? Com si la meva vida, d'alguna manera, fos cosa teva!», m'agafen ganes d'engegar-li a crits.

Però em continc, si més no, de moment, i em sorprenç a mi mateixa.

—Vull parlar amb el teu cap —li dic, al final.

Ella es queda ben parada. Segur que pensa que la meva reacció no és la més adequada ateses les circumstàncies i que jo també hauria de plorar.

—Entenc que per a vostè ha de ser difícil entomar... entomar una notícia així —em diu—. Però, parli amb qui parli, no canviarà res. Les tomografies, les anàlisis... Tot és molt clar. El que té vostè és un càncer i... i està molt estès.

Llavors fa una pausa i em mira. Busca alguna cosa en la meva expressió facial que li confirmi que he entès el que m'acaba de dir. Però no hi troba res i continua.

—El càncer és a la fase IV. Això vol dir que no li queda gaire temps.

—Calla! —li engego, al final—. Soc infermera, jo! He treballat vint-i-cinc anys amb malalts i sé que no m'ho pots dir, això! En realitat, no en tens ni idea, de quant de temps viurè! No ets pas Déu, tu!

Aleshores es tira enrere i enganxa l'esquena al respatllet de la cadira, crispada. Deu tenir uns trenta anys i du els cabells recollits en dues cues, com les nenes petites. A sobre l'escriptori hi té una fotografia d'una criatura de mesos. Jo me la miro i remeno el cap. No té la més petita idea del que sap o deixa de saber.

Ens quedem les dues un moment allà assegudes i llavors ella s'aixeca, s'eixuga les llàgrimes amb la màniga del jersei i surt del despatx. Jo no em bellugo d'on soc; al cap d'uns segons, agafo la bossa i en trec el mòbil. Hauria de trucar a algú. A la meva filla, potser. «Ai, nena! Em sap greu per tu, reina, però ara em toca a mi!», li podria dir.

Quina merda, tu! M'ho trec del cap i començo a escriure un missatge a una amiga, la Zahra. Però l'esborro abans d'acabar. I és que... què se suposa que li hauria d'escriure? «Ja ho veus! Ens hem fet un tip de lluitar però tant és, perquè ara s'acabarà tot»?

Sento dues veus cada cop més a la vora. La doctora i la seva cap. S'aturen darrere la porta. Parlen molt fluixet. Pel que es veu, en un centre d'assistència primària com aquest no ensopeguen amb la mort gaire sovint. Miren de decidir quina de les dues entrarà a parlar amb mi. I jo me'n faig càrrec. Deuen tenir ganes de treure-s'ho de sobre i afrontar la resta de la jornada. Veure altres pacients, i no embarrancar-se i

asseure's aquí amb mi a aguantar el xàfec d'una dona que es morirà d'aquí a quatre dies. Rumio un moment. Val més que toqui el dos. Així els estalvio el tràngol. Els l'estalvio a elles, i a mi. Agafo l'abric. És vermell. I la bossa. També és vermella. Abaixo la vista i em miro les botes. Vermelles, també. Són la mena de coses trivials de les quals jo em solc preocupar. De les quals em solia preocupar. Em comencen a tremolar les mans; després, les espatlles. Em cau la bossa a terra i provo d'ofegar el plor que se m'enfila per dins. I, just llavors, s'obre la porta i treuen el cap. Em miren. És evident que s'estimarien més fer mitja volta i tornar a marxar. Jo provo de somriure perquè no les vull espantar. Però llavors em cau tot al damunt. Vull dir tot allò que elles no saben. Allò que, tot i saber un munt de coses, ningú no entén en aquest coi de país; és a dir: tot el que té a veure amb el dolor, amb la pèrdua, amb la lluita... Ara no faig altra cosa que plorar, plorar i plorar. Ella, la doctora amb qui he parlat fa un moment, també plora. La pobra es pensa que en té motius.